

CARLOTA BENET | Publica 'Papitu. El somriure sota el bigoti' (Columna)

“L'exccepcional no és tant el meu pare, és qualsevol relació entre pares i fills”

Benet (Barcelona, 1981) retrata el Josep Maria Benet i Jornet més íntim a *Papitu*. La filla del dramaturg debuta com a escriptora rescatant les vivències del seu pare i de la seva lluita amb l'Alzheimer.

La idea del llibre és seva o és una proposta que li van fer?

Fa temps que volia escriure, però no trobava el moment de posar-m'hi. Vaig fer una entrevista amb la Cristina Maragall quan el pare va fer 75 anys sobre la temàtica de l'Alzheimer. L'editora, Glòria Guasch, ens va contactar i ens va dir que perquè no escrivíem alguna cosa sobre aquesta malaltia. Jo no em sentia còmoda parlant només de l'Alzheimer i al final ha acabat sortint aquest llibre, que és molt diferent de la proposta inicial.

És una oportunitat de parlar del seu pare, tot i que vostè ho fa sense cap voluntat de mitificar-lo, amb un to que impregna el lector i l'enxampa.

La meua intenció era fer un llibre sobre el pare i sobre l'amor entre pares i fills. També, una reflexió sobre el declivi de les persones i com la memòria ens ajuda a paliar-lo. Reflexiono també com en el record hem de trobar consol en els moments dolorosos de les nostres vides. Volia que el llibre ajudés molta gent i que aquesta s'hi sentís identificada.

Escriu d'una manera molt senzilla...

No volia buscar la frase bonica o complicada. A mi m'agrada molt un estil proper i correcte lingüísticament. Volia transmetre el més possible i si sortia una frase més bonica, fos per accident (somriu). L'important és fer fluir el missatge i explicar les co-

ses de manera honesta.

El seu pare és una persona coneguda.

Sí, és el senyor de les sèries, el senyor del teatre, però per a mi... és el meu pare, i això és el que volia transmetre. L'exccepcional no és el meu pare, és qualsevol relació entre pares i fills. Quan era petita, el més important per a mi no és que fos escriptor, sinó que jugués amb mi i que m'estimés i això continua sent el més important quan el veig.

El llibre significa impedir que s'esborri la persona que va ser, la importància de la memòria.

Sí, aquest instant que fixi els moments feliços, aquesta personalitat que tenia des de la meua òptica i que queda per a mi i per als altres. És pensar que, com a mínim, l'Alzheimer no m'ho ha robat tot.

La part que he trobat més dura és l'impàs en què tu copsaves la falta d'empatia

del teu pare, però ningú ho relacionava amb l'Alzheimer... veu que li passa alguna cosa, però el diagnòstic li nega.

Va ser un període molt dur perquè, a més, no saps què està passant. És una època de molta impotència, canvis de metges... i veure el meu pare molt desprotegit.

Com es troba ara el seu pare?

Va patir una baixada molt forta el gener de l'any passat, i des de llavors és en una residència a Lleida ciutat, on està molt ben atès. Ara té una memòria immediata de segons, és molt complicat mantenir un diàleg amb ell, però gràcies als medicaments i a què està en un entorn molt agradable, està força bé i, quan em veu, em diu que m'estima, em fa molts petons... és molt agraït.

“ Quan era petita el més important per a mi no és que fos escriptor, sinó que jugués amb mi ”